

Италия, Свобода

ЦѢНАТА	
на	
в. „НЕДѢЛЯ“	
е:	
Въ България за год. [52 бр.] 6 лева	
За шестъ месеца . . . 3.50	
„ три . . . . . 2. —	
ВЪ СТРАНСТВО:	
За година . . . . . 8 лева	
„ шестъ месеца . . . 4 „	
„ три 2.50	
Неплатени писма не се приематъ.	
Абонаменти въ предплата.	
Единъ брой 20 стотинки.	

НЕДѢЛЯ

ВСИЧКО

Що се отнася до вѣстника: писма, рѣкописи, пари и пр. да се испраща до редакцията въ Плевенъ.

Неупотребени рѣкописи не се връщатъ обратно, само ако придружени съ нужните за това пощ. марки.

За обявленията ил. съд. приетани се плаща по 5 ст. на дума, ако се публикуватъ по три пѣти, по 3 ст. За частни по 5 ст. на дума въ 4-та страница, а за първата по 10 стот. За ерочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се връщатъ важни отстъпки.

На 24-ий т. м. се навършватъ 25 години отъ литературната дѣятелностъ на нашия отличенъ писателъ, поетъ и вѣстникарь, Г-нъ Иванъ Вазовъ.

Длъжностъ на признателнитѣ Български граждани е да се отпразнува този денъ съ подобающата тържественостъ, като се взематъ прѣдъ видъ грамаднитѣ заслуги на поета къмъ отечеството. Г-нъ Ив. Вазовъ е способствувалъ за укрѣпяването на националното ни самосъзнание, за обогатяването на литературния ни езикъ, за развитието на литературния ни вкусъ и, най-главното — той е билъ единъ отъ неуморимитѣ труженници, които сж работили по нашето политическо възрѣждане. Тѣзи заслуги на поета ни налагатъ свещенна обязанностъ да покажемъ, че и ний можемъ да цѣнимъ героитѣ на мисълта.

Г-нъ Иванъ Минчовъ Вазовъ се е родилъ на 27 Юний 1850 година въ Сопотъ, расположенъ въ една отъ най-живописнитѣ долини на Южна България, по течението на р. Стрѣма. Баща му, като търговецъ, се е отличавалъ съ своята честностъ, съ своя благороденъ характеръ, съ които качества той се е радвалъ на общата обичъ и уважение въ родния си градецъ; а майка му за своето врѣме е била доста образована и начитана. Въ нейната библиотека, която се е състояла отъ всичкитѣ прѣводни по негово врѣме книги, Ив. Вазовъ е вкусилъ първата духовна храна.

Своето училищно образование Г-нъ Вазовъ е получилъ въ мѣстното Сопотско училище, което на онова врѣме е минавало за едно отъ най-добрѣ нареденитѣ. Послѣ е билъ испратенъ въ Калюферъ да изучава гръцки езикъ, който, по негово врѣме е билъ необходимъ за всѣки търговецъ, понеже баща му е искалъ да го прави търговецъ. Тукъ г-нъ Вазовъ е билъ и помощникъ на учителя. Едногодишното му прѣбывание въ Калюферъ е имало рѣшително влияние върху неговото развитие: той намѣрилъ руска библиотека, отъ която се е ползувалъ, благодарение на по-равната си подготовка по руски езикъ. Въ слѣдующата година той билъ испратенъ отъ баща си въ Пловдивъ да изучава гръцки и турски езици. Но вмѣсто горнитѣ езици, г-нъ Вазовъ почивалъ да изучава френски езикъ, когото усвоилъ така добрѣ, щото слѣдъ 7 — 8 мѣсеца можелъ да се псазува и отъ френската литература. На годишнитѣ испити присѣствувалъ и баща му, който недоволенъ отъ слабитѣ успѣхъ на сина си по гръцки и турски, го взема въ Сопотъ да му помага въ търговскитѣ работи. Още въ Пловдивъ се появява желание у г-на Вазова да испита силитѣ си въ стихотворство. Желанието му скоро се обрѣнжало въ страсть. Маситѣ въ бащинна му дюкянъ се испъватъ съ тетрадки стихотворения и книжки съ ритми въ ущърбъ на заведението. Съ това той навлича върху си бащиния си гнѣвъ, който го испраща въ Ромъния при сродницитѣ си съ надѣжда подъ тѣхнитѣ грижи и ръководство да се залови за търговската карриера. Нѣ и съ тази мѣрка, нищо не се постигнало, защото по стечението на обстоятелствата той обходилъ Олтеница, Букурещъ, Бакау, Галацъ и Браила. Въ Букурещъ се запозналъ съ А. Каравеловъ, а въ Браила живѣлъ нѣколко врѣме въ избата на Никола Странжата, гдѣто дѣлилъ гладния животъ съ хлѣбоветѣ, които е изобразенъ въ *Немили — Небраги*. Прѣзъ всичкото си скитание нагорѣ-надолу той не прѣставалъ да пише. Първитѣ му стихотворения сж печатани въ Читалище, Свобода, и Периодическото Списание на „Бълг. Кн. Дружество“ въ Браила, чийто редакторъ тогава е билъ В. Друмевъ, сега Митрополитъ Климентъ, който оказалъ силно морално насърчение на младия начинающъ поетъ. Въ Галацъ Вазовъ се сближава съ Хр. Ботева, отъ краснорѣчието, вдъхновението и ума на когото останалъ цѣленъ. Слѣдъ двѣгодишно скитание изъ Ромъния г-нъ Ив. Вазовъ се връща прѣзъ Ц-градъ въ България, наскоро подиръ нещастната участъ на Ботева и другаритѣ му, краенъ сиромашъ и боленъ. Една нощъ билъ уловенъ и арестуванъ отъ полицията, като агитаторъ въ Ромъния, и благодарение на нѣколко влиятелни българи, той билъ освободенъ. Прѣзъ тримѣсечното си стоение въ Цариградъ Вазовъ се запозналъ и съ П. Р. Славейковъ. Прѣзъ Августъ сжщата година билъ испратенъ отъ Българската Благодѣтелна Дружина за учителъ въ Мустафа-Паша.

Слѣдъ това се увелича въ революционното брожение, което прѣдшествуваше въстанието прѣзъ 1877 год. Подъ влиянието на тѣзи нови идеи, г-нъ Вазовъ е написалъ по-големата частъ

отъ своитѣ революционни стихотворения, обнародвани отпослѣ въ сборката *Прѣпорецъ и Гусла*. Слѣдъ несполукитѣ на Априлското движение, на чело на което е стоелъ огнениитѣ Каблешковъ, Вазовъ съ голѣми прѣмеждии едва е сполучилъ да избѣга въ Ромъния. Въ Букурещъ го избиратъ членъ на тамошнитѣ революционенъ комитетъ, кръстенъ за благовидностъ „Благотворителенъ“ и ималъ за другари К. Цанковъ, С. Стамболовъ, О. Пановъ и др. тогавашни патриоти. Тоя комитетъ е ималъ за задача да организира доброволчески чети, чрезъ срѣдствата, пращани отъ Рускитѣ комитети.

Въ Берковица, Г-нъ Вазовъ е написалъ поемата си *Грамада*. Поводъ за нея му дала една сѣдба, разгледана отъ него, която му открила сжществуването въ ония покрайнини на извѣстното народно отмищение. Сжщо такъвъ дѣйствителенъ случай му е вдъхналъ и другата написана пакъ въ Берковица, пълна съ хуморъ поема, *моята сѣвѣрка Гмитра*.

Въ Пловдивъ намѣрва твърдѣ съчувствителенъ приемъ отъ интелегенцията, на чело на която стоели Г-нъ К. Величковъ, сегашний министръ на народното просвѣщение и Г-нъ Ив. Ев. Гешовъ, министръ на финанситѣ. Главний Управителъ Богориди, го назначава депутатъ въ областното събрание, което пъкъ го избира членъ на Постоянния Комитетъ. Скоро по инициативата на Директора на просвѣщението Я. Груевъ се образува научно-книжовно Дружеството, което го избира свой прѣдсѣдателъ и главенъ директоръ на органа си сп. *Наука*. Тукъ той напечати редицъ повѣсти и разкази, които имахъ огроменъ успѣхъ: *Исцелена, Хаотика, Лилия, Митрофанъ и Доридовски* и пр. важни изъ нашия животъ. Наедно съ тѣзи прозаически съчинения Г-нъ Вазовъ пишеше и стихотворения, които издаде въ сборкитѣ *Гусла, Поля и Гоги, Италия*. Въ сжщото врѣме Г-нъ Вазовъ, редактираше по на прѣдъ съ Г-на К. Величкова, а послѣ самъ в. *Народни гласъ*. Слѣдъ епиранието на наука, Г. Г. Вазовъ и Величковъ почватъ да редактиратъ списанието *Зора*, което срѣща всеобщо съчувствие. При тия занятия т. г. Вазовъ и Величковъ приготвиха и първата двутомна българска *Христоматия*. Прѣзъ тоя периодъ отъ 1880-1885 год. на усилина плодотворна литературна дѣятелностъ, г-нъ Вазовъ прояви най-големата мѣрка на своята душевна енергия и писателски талантъ, велѣдствие на което и популярностъ та му растѣше се повече и повече. Литературнитѣ му успѣхи и значение въбудихъ завистъта на сумма докачени авторски честолюбия, които почнахъ да го угорчаватъ съ своето гонение.

Прѣвратътъ за съединението прѣзъ 1885 г. прѣвжана списанието *Зора*, а сръбската война и побѣдата на българитѣ додохъ, като рожба „*Слишница*“. Тая збирка има въ единъ мѣсець двѣ издания.

Злокобниятъ прѣвратъ на 9-ий Августъ 1886 г. съ послѣдователнитѣ смутове и безначалие принудѣхъ г-нъ Вазовъ да напусне България, да бѣга въ Цариградъ, отъ гдѣто мина въ Русия. Прѣзъ врѣмето на стоението си въ Одесса прѣзъ 1889 г. Г-нъ Вазовъ е написалъ нѣколко повѣсти, мѣжду тѣхъ е и повѣстятъ *Епоха Кърмачка* и голѣмия му романъ *Подъ игото*, напечатанъ послѣ завръщанието му въ България въ министерския сборникъ т. I и II. Сжщата година г-нъ Вазовъ почна издаванието на литературния журналъ *Денница* въ София, гдѣто се настани да живѣе окончателно.

Пажуванието му изъ България прѣзъ 1891, 1892 год. дадохъ за резултатъ два купни труда: *Великата Русска пустиня* и *Въ нѣдрата на Родопитѣ*, въ които е описана хубостта на балканската природа. Въ послѣднитѣ двѣ години г-нъ Вазовъ е събралъ и издалъ въ 5 тома всичкитѣ свои повѣсти и разкази. Послѣднитѣ му творения отъ миналата година сж *Хлѣвоце и Драски и Шарки*. Той и сега дѣятелно сътрудничи въ нѣколко списания, особено въ *Българска сбирка*. Г-нъ Вазовъ е писалъ по всичкитѣ родове литератури: лирика, Епика, Нувелла, Драма, и Критика. Сега се е спрѣлъ прѣимущественно на прозата. Много отъ неговитѣ произведения сж прѣведени по на нѣколко езика. Най-голема слава му спечели романа *Подъ игото*, за когото периодическиитѣ Английски печатъ едино-душно се произнесе съ голѣма похвала. Еогинъ Гось го нарече: „единъ отъ най хубавитѣ романи, които Источна Европа е пратила на западъ;“ а най-авторитетния литературно-критически журналъ „*Athenian*“ казва, че „*Подъ Игото*“ е най-забѣлжителниятъ романъ, който се е появилъ въ 1893 год. на Английски езикъ.

Въ рѣчьта, казана на Плъв. баннетъ отъ Г. Д-ръ Стоиловъ, сж биле вмѣннати нѣкой възгледове по помирението ни съ освободителката, както и отношенията на България съ другитѣ сили, свършено не сходни, съ самата рѣчь. Нашия сътрудникъ, който ни достави това съкращение на рѣчьта, е изказалъ повечето свои лични възгледове, отъ колното онѣзи на Г. Д-ръ Стоилова. За това бързаеме да исправимъ тѣзи грѣшки. Въ слѣдующий брой, ще да укажемъ и на самитѣ грѣшки.

Разговоръ между Г. Драганъ Цанковъ съ единъ нашъ сътрудникъ въ София.

На 9-ий того единъ нашъ сътрудникъ е ималъ единъ доста дълъгъ разговоръ съ г. Др. Цанкова въ София. Понеже този разговоръ е отъ общественъ интересъ, то ний прѣдаваме на читателитѣ си въ кратки черти.

* * *

Най напредъ въпроса се започна върху Плъвенския компромисъ отъ г. Сътрудникътъ ни.

— Компромиситѣ сж естествени нѣща въ живота на човѣчеството. Но тѣ ставатъ за постигане извѣстни принципи, особено въ политическия животъ. Слѣдователно кое е подбудило Плъвенскитѣ приятели да направятъ компромисъ съ тамошнитѣ консерватори? — Попита г. Цанковъ.

— Чисто патриотическото чувство г. Цанковъ. Както знаете напоследъкъ нашето отечество захвана да се напада по единъ най-докачителенъ начинъ за националното чувство на всѣки българинъ почти отъ цѣлия европейски печатъ. Безсѣмъние за да се ожесточи европейския печатъ спрямо България, поводъ на това е дало обстоятелството, че нашето правителство, заедно съ Княза, се застъпи за да ни помириятъ съ нашата освободителка Руссия. Понеже, това послѣдното е една отъ задачитѣ на Вашата программа, то Плъвенскитѣ Ви приятели въдушевлени отъ това застъпничество на правителството ни, присѣдиниха се около него, като общаха, че ще го поддържатъ. Плъвенци, винаги ще настояватъ, часъ по-скоро да се осъществи помирението ни съ Руссия, безъ което България никогажъ нѣма да бжде независима.

— Щомъ е тѣй работата, дѣйствително Плъвенскитѣ ми съмишленници сж изпълнили единъ доста патриотически актъ, разбира се, ако продължаватъ и настояватъ прѣдъ правителството за помирението ни съ Руссия. Щомъ постигне това днешното правителство,

азъ ще му се поклоня. Но много сж се излагали Плъвенци за гдѣто така легко погледнаха върху въпроса за помирението ни Българската депутация, абсолютно нищо не извърши по въпроса за помирението.

Тукъ г. Сътрудникътъ ни прѣкъсна г. Т. Цанкова, като го попиталъ:

— По това, г-нъ Цанковъ, говорихте ли нѣщо съ Митрополитъ Климента?

— Да, срѣцахъ се съ Митрополитъ Климента, но и той ми каза сжщото, че Руссия прѣди всичко иска дѣла и тогава да се пристъпи за искане прошка отъ страна на Българский народъ, а не отъ правителството.

— Като какви на примѣръ, дѣла иска Руссия — попита г. сътрудникътъ ни.

— Възстановлението на 38 членъ отъ Конституцията; да се покржсти нашия Князь и наследника въ православно вѣроисповѣдание; да се избере отъ народа една депутация, която да се испрати въ Руссия да ходатайствува за помирение; часъ по-скоро да испрати Руссия дипломатическитѣ си агенти въ България. Освѣнъ това да се пустнатъ емигрантитѣ български офицери, които се намиратъ въ Руссия, свободни въ България.

Г-нъ Сътрудникътъ ни, направи нѣколко запитвания върху емигрантитѣ офицери, да ли е законно да се пустнатъ въ България или не. На това послѣдното г-нъ Цанковъ отговори:

— Историята най-ясно ни доказва, че всѣка една революция, която постига цѣльта си, дѣйцитѣ ѝ не могатъ да бждатъ наказани. Турскитѣ офицери, които възстанаха да испѣждатъ Султана, наказаха се самотия, които го убиха, безъ да се прислѣдватъ другитѣ революционери. А, у насъ какъ бѣше съ свалянето на Княза Александра? — Войскаса въстана противъ Княза и революцията постигна цѣльта си — испѣдиха Княза и туй то. Днесъ имаме другъ Князь, защо тогизъ тия революционери-офицери не се пуцатъ въ България? Нима сѣгашния Князь трѣбва да откъсва за прѣдшественника си? — Глупаво е дори да се мисли тѣй. ^{1*)}

* * *

Може би да сж чели нѣкой отъ нашитѣ читатели, че между г. Цанкова и г. Радославов се водѣтъ преговори за да направятъ компромисъ по между си. По това ето какво отговори г. Цанковъ на събѣсѣдника си:

— Дѣйствително готвимъ такова нѣщо съ г-на Радославова. Това е моето желание — съединението не само съ радославиститѣ, но и съ всичкитѣ либерални партии и фракции. Това трѣбва да желае всѣки българинъ, който иска да види отечеството си въ едно по-

колото за столове и топливо ще имаме думата по-нататкъ, като за сега се ограничаваме само съ поговорката: „каквото посѣете такова и ще жънитѣ“.

Не е вѣрно, а е чиста измислица и това, г-нъ дописникъ, че въ библиотеката не биле се получавали всичкитѣ вѣстници и списания, защото освѣнъ дѣто настоятелството неписва до колкото позволяватъ сръдствата на дружеството, но и тукашния Книжовенъ Комитетъ внася въ читалището всичко, което получава въ замѣна на списанието, та сега въ него вий ще намѣритѣ около 30 вѣстника български, 3 — 4 цинострани; около 10 списания български и, почти всичкитѣ най-популярни русски списания, ала за жалость, тѣ си стоятъ непрочитани, понеже повечето отъ нашитѣ четачи сж, подобно вамъ, идвали въ читалището миналата зима, когато нѣмало свадби и хора по кафенетата, и очакватъ пакъ да настѣпи зимата, за да повторятъ ревизията си на читалищията и библиотеката. Не се възмущавайте прочее и отъ това, че получаванитѣ въ читалището вѣстници се не намиратъ на лице, защото никому не сж потребни да ги крие, а по маситѣ се намиратъ толкова, колкото прѣдписва библиотечния правилникъ, на когото Ви молимъ да обърнете вниманието си при повторното ревизиране на библиотеката.

Много добръ се е погрижалъ г. Милко да обърне вниманието комуто трѣбва за урѣжданieto на тоя спорѣдъ думитѣ му „радикалъ за разливане свѣтлина между обществото“ понеже знаалъ, че общината ни прѣдвиждала и отпущала ежегодно по една почтенна сума за подобряването на тая библиотека, ала съжаляваме, че се не е поинтересувалъ да узнае откъдѣ се възха пари за декорирането на театралната сѣбна съ завѣси и кулиси; мобилирането на

нормално положение. Въ която и да било държава трѣбва да има двѣ силни партии — либерална и консервативна. А у насъ какъ е? — цѣла партизанска шашарма. У нашитѣ партии нѣма принципи, а грабежъ и инатъ. Нѣкой мой съмишленници ме обвиняватъ, защо не съмъ размирявалъ партийната борба, както Радославова и др. Прѣди всичко, азъ нѣмамъ намѣрение да свалимъ това или оно-ва министерство и се кача азъ. На противъ, азъ се придържамъ на принципътъ си — възстановлението на конституцията и независимостта на България чрѣвъ приятелството ни съ освободителката Руссия. Това всѣки българинъ трѣбва да желае. ^{2*)}

* * *

Относително компромиса между Цанкова и Каравелова спорѣдъ както бѣхме съобщили въ единъ отъ по-миналитѣ си броеве, билъ невѣренъ. г-нъ Каравеловъ си е ония сжщия инатчия, какъвто и прѣди.

^{1*)} Б. Р. Ние незнаемъ като какви гаранции би ни далъ г. Цанкова, че ако той бжде на власть, ще усѣи да ни примири, и по какъвъ начинъ. Постѣката на правителството ни, е спорѣдъ насъ не само патриотическа но и благоразумна. Прати депутацията която биде прета повече отъ любезно. Това е първий знакъ, че Руссия, нашата освободителка, не ни мисли за Золустанци, а ни третира като една самостоятелна Държава, и е готова да ни пригърне въ славянскитѣ си объятия, стига ние да сме признателни. Жертвитѣ, които се предполагаатъ, отъ г. Цанкова, мислимъ да сж излишни, защото не вѣрваме Руссия, да не е прицѣнила нашето положение. Стига толкова вълнения въ страната ни. —

^{2*)} Б. Р. Ние прѣдполагаме че г. Цанкова, не е казалъ право на нашия сътрудникъ, че тѣкмялъ нѣкакъвъ компромисъ съ г. Радославова. Отъ гдѣ на кадѣ, г. Цанковъ, крапнъ русофилъ да се събѣднява съ единъ австрофилъ. Всѣкий ще има право да каже, че г. Цанковъ има нужда за министерско кресло, затова тѣкми подобенъ компромисъ. Ако той г. Цанковъ, е рѣшилъ подобно нѣщо, то защо неодобрява зетото рѣшение на Плъвенскитѣ русофили да поддържатъ политиката на г. Стоилова, която не различава въ нищо отъ онази на Цанкова? Спорѣдъ насъ, г. Стоиловъ, постѣква много по благоразумно, отъ колкото други съ нѣкакви отстъпки, каквито Руссия жалаала ужъ.

ЛѢТОПИСЪ

В. „Черно море“ въ броеветѣ № 177-178 стр. се твърдѣ много заинтересувалъ за Плъвенъ; за това благоволилъ да ни почите съ едно антрефиле и да ни покаже нѣкой съвѣти, които биле би подходящи, по цѣлесобразни и може би по характерни за Плъвенъ, отъ който градъ, Г-нъ Бобчевски, нищо добро не билъ чувалъ отъ толкова години!

Ние не бихме отговаряли на това надумо антрифеле за мѣнието и обидението което Г. Бобчевски си билъ съставилъ за Плъвенъ, защото твър-

салона и купуванието дрѣхи за дружествения гордеробъ?! — за това ще му кажемъ, че за всичко това миналата зима прѣдсѣдателя на дружеството г-нъ Ламби П. Петровъ е похарчилъ около 5,000 лева собствени пари и настоятелството трѣбваше да се погрижи за погашението на тозъ дружественъ дълъгъ, па и библиотеката не е оставена въ свършено занемарено състояние, както ни я описва.

До тукъ считаме отговора си на г. Милко пжленъ, а сега да видимъ какво искатъ и ни учатъ нѣколко отъ гражданитѣ.

Прѣди всичко ще имъ кажемъ, че това сравнение, което и тѣ сами още се съмняватъ да направятъ, напр., на нашия градъ съ Свищовъ, Руссе, Пловдивъ, и пр. си нѣма мѣстото, понеже въ тѣзи градове хората, вънъ отъ борбитѣ си за кокалъ и партизанствага, си подаватъ ржцѣ и задружно работятъ въ общественитѣ си интереси, а у насъ така ли е и, извинете, срамота-ли е, ако отъ толкова учреждения въ градъ ни, за благосъстоянието на читалището останалъ да се грижа само градския съвѣтъ съ 1000 лева годишна помощъ, а постоянната коммисия намѣрила да же за нужно да отложи попечението си за читалището, понеже съ суммата която, до сега е била отпущана за тѣзи цѣль, много нараствалъ бюджета ѝ! Г. г. Офицеритѣ отъ гарнизона си плащатъ ежемѣсечно за собствената библиотека и, май че срамотно пада да ги обрѣмѣняваме съ натрапване — и за градската ни библиотека, а при все това рѣдко кой отъ тѣхъ се е отказалъ да помогне било съ книги или пари, па и процента въ числото на членовѣтъ въ дружеството е по-голямъ отъ тѣхъ, отколкото този на чиновницитѣ и гражданитѣ. Е, ще ви попитаеме, господа дописници, срамота-ли е да се

ПОДЛИСТНИКЪ

Върху допискитѣ за читалището, напечатани

въ брой 1-ий на в. „Недѣля“.

Продължение отъ бр. 6-ий.

По-нататкъ г-нъ Милко търси причината на читалищното зло въ честото отсъствие на библиотечния слуга изъ библиотеката, и го нарича по-скоро слуга на настоятелитѣ, понеже нѣмало кой да пали собата и се случвало, че мнозина стоѣли на крака и си духали ржцѣтъ, та за това се и не отби-вали даже въ библиотеката.

На това ще кажемъ, че г-нъ Дописника е много закѣсенъ съ дописката си, понеже изказва дертове още отъ миналата зима, а намъ се чини, че сега е вече мѣс. Сепемвр. та за цѣло лѣто ще да е усѣилъ колко годѣ да се стопли и да влѣзне въ библиотеката, па да ни я опше така както по настоящемъ я намира или поне така, както я описватъ нѣколко отъ гражданитѣ въ сжщия брой на вѣстника.

Що се касае до слугата, то ще му кажемъ, че никой отъ настоятелитѣ не е ималъ нужда отъ неговитѣ услуги, понеже всичкитѣ сж отъ категорията на тѣзи наши Плъвенци, които иматъ и по двама свои слуги, ала не можемъ да упрѣкваме тѣзи отъ лицата, които сж влизали въ плачевното положение на тозъ беднякъ, който отъ нѣколко години служи на читалището съ 25 — 30 лева мѣсечна заплата и прѣхранва жена и 2-3 дѣца съ тази заплата, та отъ чувство на хуманность сж го накарвали, за възнаграждение, да имъ направи нѣкой малка услуга въ това врѣме, когато тѣ сж стояли въ читалищията, а

дѣ малко, и много даже *малко* интересува обществото, особено плѣвенци, онова мнѣние за *характеритѣ* въ Плѣвень, което уважаемитѣ Г. читатели на „Черно море“ ще си съставятъ за негс. Едно нѣщо което насть, в. „Недѣля“ било гражданитѣ на Плѣвень интересува е това, че защо Г. Бобчевски, или неговитѣ *патрони*, да сж си съставили за Плѣвень, толкова *лошо мнѣние* и всичко това, състояло, че ние повечето сме обичали да се занимаваме съ вътрѣшни *лични расправи*, отъ колкото да сме гледали общи интересъ. За повадъ на всичко това, послужило е онова *открито писмо* на нашия славенъ кметъ Г. Хинковъ, който е ималъ честта да го испрати по вѣжнѣ, отъ колкото да остави нѣколко поне екземпляри въ градътъ, за когото толкова много се билъ загрижалъ.

„Черно море“ е земало чутъ ли не за чиста монета Хинковото писмо (pardon на секретаря му) че неговий прѣдшественикъ билъ му оставилъ 444, 408 л. дългъ, и че трѣбало да плаща суммата само за тая 1895 г. 144-408 ! Нето „Черно море“ нето Г. Хинковъ, не сж виновати въ писание цифритѣ, първий за това, защото тѣй чете въ отвореното писмо, а вторий т. е. Г. Хинковъ, ако е позволено, защото Секретаря му така пише, понеже Г. Х. е малограмотенъ; и слѣдователно, законитѣ ако и да не опрощаватъ *незнанието* по затова по *малко*, извиняватъ го. „Черно море“ гледалъ всичко това, и като земалъ прѣдъ видъ какво се писало въ „Недѣля“ на прѣдъ и какво сега, съставилъ си мнѣние, че Плѣвенци или „Недѣля“ нѣмала друга цѣль освѣтъ да се качи на властѣта „постиганieto само лични цѣль“ Отъ гдѣ е заключилъ това мнѣние „Черно море“, поне това не ни се казва. Ние сме длѣжни обаче да обадимъ на поч. ни събратѣ, че подобна двулична или *гладна* политика „Недѣля“ не е играла. Първата година бѣше подъ друга редакция и въ неж сжщо не се случваше; отъ първи брой на втората година какво нѣщо противорѣчиво може да забѣлжи Г. Бобчевски? Ако наченемъ за послѣдователностъ въ убежденията да говоримъ, то именно Г. Бобчевски, най малко право има да говори. Той издаваше, ако помнимъ единъ гаупавъ вѣстникъ въ Орѣхово „Гражданинъ“ орѣднѣ на стамболова, разбира се да му са даде нѣкаква служба за и. приставъ, и днесъ ако Г. Бобчевски, се наема да ржководи общото мнѣние въ приморския градъ Варна, трѣбва ние отъ историчния Плѣвень, да си съставимъ мнѣние, че въ Варна, нѣма други по свѣстни по положителни отъ Г. Бобчевски. „Черното море“ ще направи много по умно, да престане да расжждава повече за вѣжнѣ отъ Варна, защото, всѣкой ще бжде въ правото да мисли, че Г. Бобчевски или патронитѣ му, като нѣматъ какво да пишатъ, пѣлжалъ вѣстникътъ си съ неплности и съ работи които незнайтъ. Възмутителното е, че Г. Бобчевски, дава мнѣние „че хората отъ тоя градъ (Плѣвень) не сж биле отличавали съ патриотизамъ въ вѣобщитѣ работи и пр.“ Кагато единъ челоуѣкъ

признава самъ че непознава градътъ и хората му, то какъ може да си съставлява мнѣние за обществото и характеритѣ на хората! Г. Бобчевски, г. Плѣвень, е градъ съ 16 хиляди жители и зада го узанте не сте въ състояние да го изучите отъ Варна, отъ едно отворено писмо на Г. Хинкова, до същияскитѣ редактори на вѣстника ни.—

„Черно море“ се удивлява, още че колко щель да трай компромиса, ако се нападалъ кмета — общината. Немъ ако „Недѣля“ указва грѣшкитѣ, некадърността на Г. Хинкова, трѣбовали да се заключи, че и компромиса не щель да трай! За знание на „Черно море“ че Г. Хинковъ, ако и да го сабтатъ за привърженикъ на Г. Стоиловъ, той е твърдѣ длечъ отъ това съглашение станало мѣжду тѣй нареченитѣ Цанковисти и консерватори, отъ страхъ само да ни изгуби заетото недостойно — кметство, схваналъ е е като слѣпецъ у тояга въ стамболиститѣ, въ когото и самъ шефа на партията Г. Стопловъ сж убедилъ. Биле сме противъ негоднитѣ и оставаме на мнѣнието си, защото вѣрваме че и правителството нѣма нужда да се уградива съ дармоуѣди, нито пакъ съ такива партизани, каквито сж Г. Хинковъ и др. нѣкои имената на които прѣмълчаваме, които за да се задържатъ на властѣта сж готови всѣкакви да ставатъ. Ето защо, болшинството въ Плѣвень което още миналата година даде ржка на Г. Стопловъ, дава ржка пакъ нему и днесъ и ще го поддържа, защото това болшинство, което бѣше онеправдано по изборитѣ прѣвъ 1894 се убѣди и лично отъ сжщия Г. Стопловъ, отъ неговитѣ думи, че злоупотребленията, които съ биле станали тогава, сж биле лични дѣйствия и противъ неговото желание отъ стария му въ Плѣвень приятель Г. П. Мецовъ въ което и послѣдния се призна. Не щель да трае компромиса ако се напада общината въ лицето на Г. Хинковъ, на било и П. Мецовъ. Това нѣщо ни най малко не интересува приятелитѣ и съимислиницитѣ на Г. Стоилова, защото онеправданитѣ отъ 1894 които подадоха ржка; и безъ горнитѣ господиновци ще работятъ много подобрѣ и солидарно съвзгледовѣтъ на правителството, отъ колкото съ нашитѣ г-да кметове, които и съ много вода немогжтъ си свари гозбата. А ние вѣрваме и сме убѣдени, че Г. Стоиловъ, се нуждай отъ интелегентни отъ млади сили прогресивни ане ретрогради. Въ сжщностъ тукъ не може да се счита кмпромисътъ, защото онеправданитѣ отъ 1894 год. не сж въ нищо измѣнявали отъ зетата си резолюция и дадената Г. Стоилову декларация като негови партизани; та затова ще бжде и смѣшно ако се третира въпресътъ, за *станалъ компромисъ*. В. „Недѣля“ и при бившата си редакция е удобрявалъ много отъ дѣйствията на правителството, а днесъ при съвършено друга, която съчувствува на пѣлно на днешния кабинетъ, нѣма да остави пакъ да не бичува ако и правителствени партизани, когато тѣй принасятъ вѣрда часно на партията, и общо на обществото, защото партията на Г. Стопловъ, нѣма нужда и не трѣбова да има отъ некадърности.

Г-нъ Д-ръ Минчовичъ, Министръ на Правосждието, е подалъ оставката си понеже е назначенъ за Дипломатически Агентъ, въ Букурещъ, на мѣсто Д-ръ Станчевъ, който минува за такъвъ въ Виена. Г. Стоиловъ вѣжменно ще управлява Мин. на Правосждието.

Генералъ Драгомировъ, които се намѣрва по маневритѣ въ Франция, спорѣдъ Journal des Debat, пожелаалъ да се въскачи съ балонъ, зада пригѣлѣда картата на генералний щабъ. Обаче балона се дигналъ твърдѣ малко, слѣдствие на това, че Генерала, и инженера, които го придружавалъ били много едри и пѣлни хора; та станало нужда да го замѣсти другъ слабъ поручикъ, и тогава успѣли да се дигнатъ до 150 метра. Не слѣдъ дълго вѣрме, излязалъ силенъ вѣтръ който станалъ причина да отнесе генерала до едно село Ламаршъ, гдѣто тоже билъ въ опасностъ, защото безъ малко щялъ да се удари на покривитѣ у кжщитѣ. Селянитѣ направили на Генерала голѣма овозия съ виковетѣ „Да живѣй Руссия.“ Прѣвъ всячкото време той се расхождалъ изъ селото.

Слушаме, че прокурора г. Попповъ при мѣстния Окр. Сждъ, щялъ да бжде отчисленъ или примѣстенъ, слѣдствие нѣкой неговий постжнки по едно дѣло, по което била поставена полицията въ длѣжностъ да усмири нѣкой пияни личности. Г. прокурорътъ, както слушаме, наченалъ слѣдствие срѣщу полицията, освободилъ арестованитѣ, ако и да сж обвиняеми въ нанпсание побой на стражаритѣ. Полицията мислимъ да има право да задържа до 24 часа. Ако е така работата както се говори, твърдѣ е възможно да излъзи вѣренъ този слухъ. —

Слѣдователя г. Христовски, се примѣстюва въ Лов. Окр. Сждъ, а М. Мариновъ иди на негово мѣсто. За втор. слѣдователъ, е примѣстенъ отъ Сифия, Хр. Ик. номовъ. И двамата сж познати на Плѣвень, като едни опитни слѣдователи.

Прѣдседателя на Лов. Окр. Сждъ, г. Панайотовъ се прѣмѣства за подпрѣдседателъ въ Руссен. Окржж. Сждъ, а члена отъ сжщий сждъ, г. Ив. Икономовъ, бивши прѣдседателъ, е назначенъ на негово мѣсто. Срадваме Лѣвчани, съ единъ справедливъ, дѣятеленъ сждия, а г. Великова съ добъръ другаръ.

Отъ нѣколко вѣрме, спорѣдъ в. „Дунавски извѣстия“ г. Министръ Гр. Начовичъ се нахождалъ въ Свищовъ, гдѣто всѣкдневно приемалъ разни депутаций.

Слушаме, че Свищовскитѣ търговци, тѣкмели да устроитѣ едно депо за петролеумъ. Ако подобно нѣщо направжтъ Свищовци, тѣхния градъ ще се разживи още повече, и ще стане причина по скоро да се свѣрне съ желѣзница градътъ Свищовъ, съ централната линия.

Отъ 18-й Септемвр. се почна гроздобера и въ Плѣвень. Таяъ годишното произведение се указа твърдѣ благоприятно за винаритѣ. Цѣната е приблизително около 2. л. ведрото. Филоксерата която намѣри добро легло въ Плѣвенскитѣ лозя, както се учимъ се открила и въ селата, Петърница, Бежаново, Телишъ, Писарово и махалата.

Единъ отъ нашитѣ сътрудници, които миналъ прѣвъ денѣ си прѣвъ г. Никополю, ни расказва твърдѣ лѣстни комплименти за кмета на него градѣтъ г. Н. Мариновъ. Г. Мариновъ, украсилъ градеца съ двѣ улици, една покрай пристанището и друга прѣвъ срѣдѣ градътъ и то твърдѣ икономически. Добрѣ ще бжде и нашето кметство да земе урокъ отъ г. Маринова, и да види какъ ставатъ икономитѣ, и какъ хората се грижетъ да подобряватъ хигиеническото състояние на градъщата.

Унасъ се издаватъ приказитѣ само за форма, въ случай на нѣкой ревизия, да се каже че по въпроса е станало распорѣждане. Тѣй напримѣръ всѣка година се обявява на гражданитѣ, че на открито мѣсто въ дворищата, не се позволява държане сѣно, защото става често нещастие. Г-нъ Хинковъ, ако и кметъ, който издава тѣзи прикази, прави исклучение. Въ дворътъ му има струпано сѣно и то до самата квартира на прѣдседателя на Окр. Сждъ, и до кжщата на помощника кмета Г. Г. Цвѣтковъ. Кой трѣбова да глоби въ случай Г. Кмета, ни пита единъ нашъ приятель? Думата има Г. Хинковъ съ 300 лева, наедно. —

Прѣдседателя на Окр. Свѣтъ, Г. Славовски, отъ Табаковата партия, като видялъ, че правителството е земало строги мѣрки да изучи и изслѣдва въпроса за Генджовото бранище, какъ го е засвоилъ, както и за суватя отъ Аржѣнитѣ, ходилъ при Г. Мецова, да го моли, и увѣщава, да не го преслѣдва правителството, защото, той не билъ Стамболистѣ, ами станалъ отъ зоръ, защото билъ захванатъ въ много афери по болницата и др. нѣща, които му свѣрзвали не толкова убеждение то, което не билъ ималъ, отъ колкото джебитѣ, въ който биле влезли нѣколкома другари отъ нея пасмина. Молилъ го сжщо, по малко да се обръца вниманието на строящата се въ градътъ болница, защото билъ предприемачъ заедно съ Г. Ненко Вѣлчовъ. Той му са молилъ едно като бивши съимислиникъ, и друго като неговъ родственикъ - по Хинковъ - да не праща твърдѣ много да контролиратъ материялитѣ и пр. пр. Ние не вѣрваме Г-нъ Мецовъ, да се вдаде въ тази примка, защото го познаваме като честенъ и отдалеченъ отъ калнитѣ афери, които избилствоватъ въ Плѣвень по прѣдприятията. Та кой знай вече какво ще излезе отъ молбата на Славовски. Въ всѣкъ случай, добрѣ ще бжде да се контролира материяла, за да не става нужда отпослѣ да ставатъ раскопки и пр. работи, които възникнуватъ, обикновено кога се приематъ постройкитѣ. Има си хасъ, да излезе и тукъ намѣсата на умразнитѣ тѣмъ цинцари !!

Г-нъ Ив. Миндичковъ, който бѣше обявенъ за несъстоятеленъ отъ Плѣв. Окр. Сждъ, на 4 Септемврй т. г. както се учимъ възстановилъ честѣта си.

НѢЩО ПО ЧИТАЛИЩАТА У НАСЪ.

Признато е въобще, че дружествата, каквито и да биле тѣ, принасятъ голѣма полза на населението въ страната гдѣто тѣ избилствуватъ. Както дружествата за подиганieto материялитѣ и индустриални условия на една страна, така и тѣзи, които служатъ за подиганieto духжтъ на народътъ — за развитието и образованието на

намира библиотеката ни въ такава, спорѣдъ васъ, мизерно положение, ако отъ 500 душъ поканени учители, чиновници и граждане, сж имали добрината да се записватъ за редовни членове на Дружество „Съгласие“ само . . . охъ! срамота ли е 140 душъ отъ 16,000 душъ градско население!! . . . Ами ако добавимъ и това, че отъ записавшитѣ се господа едва може да се събератъ 30 — 40 лева да се плати на слугата и за газъ?! . . . Дайте прочее свѣтитѣ си: откъдѣ да се взематъ пари за под. библиотекаръ, когато и за тогова, който сега служи съ доста скромно възнаграждение, нѣма откъдѣ да се плати и, ако е отсъствувалъ да се лѣкува, то за вѣрмето на отсъствието му не е му плащано нищо . . . Ами защо ви сж толкова маси, списания и вѣстници, когато нѣма кой да се занимава и, ако се занимаватъ, то ще бжде въ ущербъ на църковетѣ, карагиозчийтѣ, кафеждитѣ и механджитѣ, на които прѣдпочитате да си давате съ шѣни паритѣ, а за градското читалище ви се свида да дадете само по единъ левъ въ мѣсець!

Защо прочее, ви трѣбватъ и особенни книги за записване желанията на посѣтителитѣ и оплакванията, ако числото на такивато посѣтители е незначително и ще остане да се записватъ въ книгата ежедневнитѣ посѣщения на библиотекаря и слугата и ежемѣсечнитѣ имъ оплаквания както — и на дружественитѣ кредиторѣ, за какво мислите? — за пари.

Послѣ всичко това, не сме ли и ний, настоятелитѣ, въ правото си, господа, да цитираме и за своя утѣха, думитѣ Ви: „Господи, Господи, прииди съ небесе и посѣти виноградъ свой! . . . Ако Ви не стига, то продължавайте, на и ний ще си кажемъ матимката,

отдѣлни членове, иматъ високо назначение, трудни задачи — тѣ сж отъ голѣма важностъ за единъ народъ, за когото смѣло можемъ да сждемъ, като знаемъ урѣдбѣтъ, цѣлѣтъ и дѣятѣлността на неговитѣ дружества, а колко повече сж цѣлни ученолюбивитѣ, музикалитѣ, и театралнитѣ и др. подобни дружества, на които назначението е така високо и идѣно, щото тѣ смѣло можѣтъ да се нарѣкѣтъ „народни школи“, гдѣто човѣкъ може, самъ, да развие духѣтъ си, да облагороди и възвиши чувствата си, за да бжде на своята висота, да носи името *человѣкъ*, въ най широката смисълъ, на значението, което му е отдадено отъ провидението. Несъмнено е, че тука единъ едвамъ запознаѣтъ съ четението и писанието, или въобще съ езика си, човѣкъ, може по добръ, отъ колкото другадѣ, да развие свойтѣ познания и вкусъ да разбере цѣлѣта на живота, назначението и направлението си въ обществото, което неговитѣ срѣдства и други нѣкои причини не му допуштаѣтъ да постигне, и усвои, бѣгъ да се гледа на старанието и трудѣтъ, които той полага.

Отъ освобождението ни насамъ, а и отъ по рано, забѣзва се у насъ трѣскава дѣятелностъ за съставянито всѣкаквъ видѣ дружества, а най вече ученолюбиви Увѣренъ сѣмъ, че сега въ всѣки единъ градъ, а и въ нѣкой по голѣми села, има по едно ученолюбиво дружество, съставено за образуванието и развиванието духѣтъ на народа, отъ което зависи неговото нравствено и економическо повдигане. Но дружеството у насъ, особено ученолюбивитѣ, на своята висота ли сж?

Ако искатъ да бждѣтъ на своята висота — дружествата (ученолюбивитѣ) трѣбва да вършатъ много по вече отъ колкото до сега сж вършили. Най напрѣдъ, членовѣтъ на такива дружества, трѣбва да работатъ за общо благо, а не да са членове само за лице и да се истѣчватъ само на нѣкой по виденъ празникъ подѣ знамето на дружеството, за да покажатъ на народа, че се истенскигѣ му добродетелати. Не думъ, а дѣла трѣбватъ, на българитѣ. Колко списания и вѣстници издаватъ нашитѣ дружества? Колко скаски сж държени по науката, изкуствата, литературата, или нравствеността? Колко за добродетелности на хората, противъ пианството, тютюна, разврата и раскесването? Колко по земледѣлното индустрията или економията? Може би членовѣтъ ще намѣрѣтъ да въразятъ на това, нѣ смѣтѣвамъ се въ тѣхната достовѣрностъ.

Азъ нѣма да се распростирамъ на дълго, а ще кажа нѣщо, само за дружествата въ Свищевъ. Въ нашия градъ за сега има двѣ дружества. Едното брой около 10 година съществуванито, а другото не е навършило още година.

По старото дружество има днесъ, доста уредена библиотека, находяща се въ едно читалище, нѣ дали книгитѣ сж отбрани, не се знае, пъкъ и какви книги има — пакъ не се знае, защото на свѣта нѣма никакъвъ по обширенъ описъ, който да може да се намира въ рѣцитѣ не само на члѣновѣтъ, нѣ и на народа, който толкова лакомо за знания. Отъ библиотеката се ползватъ само нѣкой лица — членове на дружеството, — а за другитѣ тѣя остава тайна, нито въ самото помѣщение на читалището е достъпна за когото и да било, по причината на многото затруднителни формалности, безъ които не може да се получи никаква книга. Пъкъ и библиотекаритѣ, ако са живи — тѣ прѣкарватъ другадѣ времето по работата си — такава имъ е съдбата. На любителитѣ за четиво, по маситѣ имъ сж прѣдоставени на расположенито *само!* вѣстникарскитѣ начаври, патъикани съ пасквили и пасквиличета, които служатъ за храна, не само на възрастнитѣ, нѣ и на учивитѣ и дѣцата. И настоятелството на дружественото читалище, като дова единъ купъ отъ личатни свѣстии, мисле, че прави добрини, че разпространява свѣтлената изъ народната маса? . . . а въ сжщностъ то друго нещо не прави, освенъ, че злобно се подесива на тогава, когото иска да извади изъ тъмната, съ такъвиз вѣстници хвърля въ очитѣ и сърдитѣ калъ на читалищитѣ. На невини нѣкой хорица, които щехъ би да останатъ безъ него по чисти — душевно, и нравствено по искени и скромни.

Въ това читалище има особено отдѣление за женитѣ, отъ надписѣтъ на които се вижда, че е забранено влизанито на мажетѣ, нѣ идетѣ виста, кой сѣди тамъ по-вече и попитайте го съ какво намерение сѣди той по цѣли часове и прѣобрѣща по десетъ гѣти не повитнитѣ ка нѣго книжа? — Гледамъ картинки, ще ви каже той и ще се усмихне. Друго едно нѣщо, което доста силно бие въ очи и кара да се смущава всѣки просвѣтенъ човѣкъ е и това, че намѣсто съченения постовнството, хигиената или вѣстниганито на дѣцата и младитѣ момичета и момчета — тѣмъ на женитѣ сж прѣдоставени нѣколко иллюстрирани, инострани журналы, четливото на които е достъпно може би само за 5% за гражданитѣ, а за другитѣ еднѣ нищожни картинки, които даватъ на женитѣ, види се работата само да ги залѣватъ, понеже кога били момичицата, неможели да си да огрѣята съ милитѣ куклички нѣ се пакъ доставляюща имъ много по големи радости отъ колкото тѣзи картинки; като че на нашетѣ жени не имъ трѣбва нищо друго освенъ куклички и картинки, които сж за тѣхъ, всичко, което имъ е потребно прѣзъ тѣхния животъ. Ако съ това се иска да се изработи извѣстенъ вкусъ у жената, къмъ хубавото, то ни най малко не може се направи това съ хубави парадочета и красиви кжщички, които пълнатъ, особено нѣмекитѣ и френскитѣ журналы. Дайтѣ на женитѣ картина, отъ каквата и да е епохъ, нѣ стига въ нея да е обрисованъ живота, за да можи тя да имъ послужи за урокъ, а не дѣтнски залѣгалки, съ каквито се мисли, да се залѣжатъ женитѣ. Беке мжетѣ сж заклетѣ врагове на женитѣ — сжщества, които търсаѣтъ всѣкъга на всѣкъдѣ, а и въ картинитѣ, любовь, щастие, правда състрадателностъ или помощъ всечко за което тѣхното сърце туна, за което тѣ сж готови да са жертвуватъ? Да се махнатъ юлзийитѣ, че на жената и трѣбватъ копирени дрѣхѣ, цвѣта и парфунѣ, богати кжщи, куклички и дѣтнски картини, защото ис-

Отговоритѣ-редакторъ: Хр. Ц. Крушовски.

тинската жена, по обича да се мди сжиргутатъ ѣ, да се грижи за дѣтето си, да бждѣ скромно облечена и да живѣе въ бедна колиба, отъ колкото да тѣни въ раскошъ и развратъ, да си забикаляѣтъ фалшиви хора, които да и проповѣдватъ почти всекога, че живота не е нищо друго освенъ единъ миражъ въ пустиня. И кой е направилъ жѣнитѣ толкова глѣковѣрни и наинни, каквито съ сега? Нали мажетѣ, които имъ поднасятъ подобна духовна храна, била тя въ литература: музика или живописно.

(сѣлѣва).

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ

Въ по миналий брой обѣщахме да Ултираме нѣкой пасажитѣ отъ дописката испратена намъ отъ Луковитѣ по нанесенитѣ побой отъ полицейския пристава Желевъ върху Ганя Пѣвѣвъ. Работата била такава. На 6-й Августъ Ганю Пѣвѣвъ билъ въ кръчмата на Лазаръ Мариновъ, гдѣто гуляелъ, понеже било празникъ. Около пладиѣ влѣзълъ въ сжщата кръчма и пристава Желевъ и като сѣда на друга маса, казалъ на Пѣвѣвъ да не вика, че го безпокои. Пѣвѣвъ му отговорилъ, че е свободенъ и щемъ механджията му не запрѣтѣва, той ще си продължава да пѣе, а пъкъ на пристава, ако му е приятно, да сѣди, ако не му е приятно, да си иде и ударилъ единъ, стоящъ до него, столъ въ земята. Тогава пристава Желевъ ставалъ отъ масата си и отива при Пѣвѣва и му нанася нѣколко удара; механджията се вмѣсва помежду имъ и отървава Пѣвѣва. Нѣ Желевъ се не задоволил само съ това, влива и праща стражара Тодоръ Станковъ, който го откарва въ участъка; затварѣтъ го вътрѣ и слѣдъ малко влиза и пристава Желевъ, повалѣтъ го (Пѣвѣва) на земята и Желевъ му нанася ужасенъ побой: по лицето, по главата, гдѣто завършилъ, при пришествието на многобройна публика отъвнѣ, която любопитствува да узнае, що ще стане съ веселика Пѣвѣвъ. Отъ нанесенитѣ побой и незащитенъ отъ никого, Пѣвѣвъ е почилъ да плаче, колкото го гласъ държалъ и да осжда правителството, за гдѣто държи подобни чиновници, които си играятъ по кефа съ живота на хората. Околийскитѣ Началникъ Тумпаровъ е глѣдалъ всечко отъ управлението и не е запрѣтилъ на пристава да престане да истѣвава Пѣвѣва. Благодарение на кундорджийския еснафъ, който отива колективно и измолеа Пѣвѣва отъ рѣцитѣ на палачитѣ и го завежда при доктора, та го освидѣтелствува и слѣдъ това се оплакватъ на г-на Министра на В. Работи и на г-на Плъвенскитѣ Управителъ, който патоварилъ Луковитския Околийскитѣ Началникъ да изслѣдва работата. Но Окол. Началникъ взелъ подѣ зашитата си пристава и, както се научаваме, донесълъ на г. Управителѣ, че, когато пристава влизалъ въ механата по пладиѣ, Пѣвѣвъ го ударилъ съ единъ столъ въ краката, вслѣдствие на което и пристава Желевъ му нанесълъ нѣколко плѣсеници и слѣдъ това го арестувалъ. Ако е донесено така, нѣ протестираме и казваме, че Окол. Началникъ Тумпаровъ официално е излѣгалъ своето началство.

Азъ се обръщамъ къмъ Господина Министра на Вжтрѣшнитѣ Работи и моля да вземе сериозни мѣрки, понеже такива лица компрометиравъ правителството, нека се испрати една безпристрастна анкета да изслѣдва всечко и се накажатъ виновитѣ, защото цѣлѣта на тѣзи административни чиновници съ тѣзи побой е да накаратъ населението да възнегудува противъ почитаемото ни правителство и угодижтъ на своитѣ сепартизани Стамболиститѣ, които сж ни брой 5 — 6 души и които, както и органа имъ „Свобода“ само анархия и безакония събуватъ, нѣ „каквото вѣри мшката, котката го развала“, казва пословицата.

Настоящата дописка е придружена отъ двѣ прѣписи на едно медицинско свидѣтелство и едно заявление до г. Прокурора при Плъвен. Окр. Сждъ. Не имъ даваме гласностъ по нѣмане мѣсто. —

ОТЪ РЕДАКЦИЈАТА

Тѣзи дни Г. Хр. Крушовски, отговорнитѣ редакторъ ще излезе да събира абонамента за **ВТОРАТА** година. Умоляватъ се поч. абонати да се наплатѣтъ, за да можемъ и ние редовно да издаваме вѣстникѣтъ.

БРАЙЛСКОТО ТЪРЖИЩЕ

за хранѣ.

До 20 Септември тържището въ Браила е било по живо и показвало повшение, защото не сж се явили копувачи. Отъ 12 Септемвр. слѣдствие на по голѣми искания, житата сж се покачили и има се въбра, че ще се покачатъ още малко.

За сега цѣнитѣ сж тѣзи:

За жито	4 61 1/2	либри	8 л. 40-60
" "	1 58 1/2	"	7 л. 50-60
" "	2 60 1/2	"	7-95
" "	3 60 3/4	"	8 7.
За ечемикъ	45	либри	— 4-35
За Ржжъ	55	либри	— 6-15.
" "	56	"	5 85

Въобще показва подобрѣние на цѣнитѣ,

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4758

Подписанитѣ Иванъ Чолаковъ и Сждеб. Приставъ при Плъвенскитѣ Окр. Сждъ на П-й участѣкъ на основание изпълнителнитѣ листъ подѣ № 2478 издаденъ отъ Плъв. Окол. Мировитѣ Сждия на 21 Юлий 93 г. въ полза на Ради Ивановъ отъ с. Одрѣне противъ Доша Генова и Атанасъ Цвѣтковъ отъ с. Одрѣне за 406 л. и др. раз. и съгласно чл. чл. 1004 — 1033 отъ „Гражданското Сждопроизводство“ съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание че отъ 10 Септември и до 31 денъ ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти а именно:

1) Една частъ отъ единъ дворъ находяще се въ с. Одрѣне въ Китовската Махала около 1 1/2 декара при съсѣди: Дворъ на дължницѣтъ, бара и отъ двѣ страни пхтъ оцѣненъ за 200 лева.

Горнитѣ имотъ не е заложенъ никому. —

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ. Желаящитѣ Г. Г. да купятъ продаванитѣ се имоти умоляватъ се да се явятъ въ канцелярията ми въ гр. Плъвенъ всѣки присѣственъ денъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще могатъ да пригѣждатъ и книгата относѣщи се по проданта. гр. Плъвенъ, 31 Августъ 1895 год.

пом. Сждебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ
Дѣло № 202 отъ 93 год. 3 — 3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3327

Подписанитѣ Ив. Чолаковъ и Д. Сждеб. Прист. при Плъв. Окр. Сждъ на 1-й участѣкъ на основание изпълнителнитѣ листъ подѣ № 1688 издаденъ на 17 Маий 1895 год. отъ П-й Плъвенскитѣ Мир. Сждия въ полза на Илия Хр. Гайдаровъ отъ г. Плъвенъ противъ Минчо Вжтовъ отъ сжщитѣ градъ за искъ 220 лева съ лихва и други разноски и съгласно чл. чл. 1004 — 1033 отъ „Гражданското Сждопроизводство“ съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание че отъ 10 Септем. и до 31 денъ ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията ми въ градъ Плъвенъ слѣдующитѣ принадлежачи на дължника имоти а именно:

1) Една нива въ Плъвенското землище въ мѣстността „Буковскитѣ лозя“ отъ около 3 декара при съсѣди: Цвѣтко Дачковъ, Тодоръ Негрополчанина дължниково дозе и пхтъ оцѣнена за 60 лева.

2) Едно дозе (садъ) въ сжщото землище и мѣстность отъ около 3 декара при съсѣди: Иванъ Бегухски Никола Върбановъ, дължниково нива и пхтъ оцѣнена за 180 лева.

Горнитѣ имотъ не е заложенъ никому.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ. Желаящитѣ Г. Г. да купятъ да продаванитѣ се имоти умоляватъ се да се явятъ въ канцелярията въ гр. Плъвенъ всѣки присѣственъ денъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще могатъ да пригѣждатъ и книгата относѣщи се по проданта. гр. Плъвенъ, 4 Септември 1895 година.

И. Д. Сждебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ
Дѣло № 214 отъ 95 год. 3 — 3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4931

Подписанитѣ Ив. Чолаковъ пом. Сждебенъ Приставъ при Плъв. Окр. Сждъ на П-й участѣкъ на основание изпълнителнитѣ листъ отъ 16 Августъ 1895 год. подѣ № 301 издаденъ отъ Плъвенскитѣ Окр. Сждъ въ полза на Петръ Дачовъ отъ гр. Плъвенъ срѣщу Марика Атанасова отъ с. Въл. Тръвъ за 5800 л. и др. раз. и съгласно чл. чл. 903 — 919 тоъ „Граждан. Сждопроизвод.“ съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание че отъ 26 Септемвр. и до 31 денъ т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ с. Вълчи Тръвъ слѣдующитѣ движими имоти принадлежачи на дължницата Марика Ангеловаа именно:

1) Два Коя, Единъ Кабролетъ, Винени Съдове, Малифактурна стока и други разни предмети отъ Бакалия. Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ. Желаящитѣ да купятъ продаванитѣ се имоти могатъ да се явятъ всѣки присѣственъ денъ и работни часове да наддаватъ и разгѣждатъ книгата по продантѣ въ с. Въл. Тръвъ. гр. Плъвенъ, 18 Септември 1895 год.

пом. Сждебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ
Дѣло № 444 отъ 95 год. 1 — 1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4932

Подписанитѣ Ив. Чолаковъ пом. Сждебенъ Приставъ при Плъв. Окржк. Сждъ на П-й участѣкъ на основание изпълнителнитѣ листъ подѣ № 392 издаденъ отъ Плъвенскитѣ Мир. Сждия на 25 Февруарий 95 год. въ полза на Петръ Ив. Кацамушки отъ г. Плъвенъ противъ Гецо Поповъ и Свещ. Т. Гецовъ отъ с. Пелишатъ за 896 л. и др. раз. и съгласно чл. чл. 903 — 919 отъ „Гражданското Сждопроизводство“ съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание че на 25 Септември тази година ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ село Пелишатъ слѣдующитѣ дължникови движими имоти принадлежачи на дължницѣтъ Гецо Поповъ а именно:

1) 3 Коя, 2 вода, 2 хамути, жито и едно конско седло.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ. Желаящитѣ да купятъ продаванитѣ се имоти могатъ да се явятъ всѣки присѣственъ денъ и работни часове да наддаватъ и разгѣждатъ книгата по продантѣ въ с. Пелишатъ. гр. Плъвенъ, 18 Септември 1895 год.

пом. Сждебенъ Приставъ Ив. Чолаковъ
Дѣло № 131 отъ 95 год. 1 — 1

Плъвенъ, Печатница на Банѣрджиевъ и Рачевъ